

Vicent Penya

Llibre de les enrònies

Premi de Poesia
Ciutat de València

Sovint em debat entre el concret i l'abstracte,
la foscor i la llum, el buit i l'esperança.
I fixe un pensament en un ordre inexacte
mentre faig equilibris al plat de la balança.
No em considere pur ni de lluny circumspecte,
ni mentider ni ingenu, ni tampoc un babau,
sóc noble, clar i lliure, de la vida un esclau,
desconcertat i escèptic en qualsevol aspecte.

HADES

No la fosca, sinó aquest desert estrany
s'adiu al que no sóc i al que, potser, espere
abominar per sempre. Certament l'últim any
tant la sort com la calma no s'han quedat enrere
i han prodigat, almenys, camins de benaurança.
La placidesa lúcida d'un pou buit de foscúria.
És ben sabut, però, que aquest segle descansa
sobre bases etèries, com qualsevol centúria,
i no falten motius per a un cert pessimisme.
Així doncs, tractaré de vèncer la tristesa
amb les pròpies armes, amb la clara certesa
de superar la vora fascinant d'un abisme.

POEMA DE LA SOLITUD

Tan lluny del que és a prop, que ja no reconec
l'home distret i sol que sempre m'acompanya.
No emigre ni deserte, avance com un cec
que guia un altre cec per sendes, cosa estranya,
que no porten enlloc. Més tard faig per manera
d'adaptar-me al meu medi sense importunar massa
el pas constant del temps, ja que una llarga espera
m'espera fins demà. Si cada instant desplaça
vells instants al no-res, resultarà impossible
esforçar-se a reviure'ls. Per això, de bell nou,
camine amb aquest home –del meu costat no es mou–
per destriar, amb ell, l'insòlit del creïble.

CEC

De vegades, quan mire, és cert que no hi veig res. Els objectes es mouen com un film sense pausa per davant del meu nas, i aquest trànsit em causa una ceguesa anòmala que es propaga en excés en l'hàbit i el costum. Un trastorn que m'obliga a oblidar que tinc ulls, clissar la llum del sol com un fet improbable i aguantar la fatiga més enllà del permès. El problema es resol quan concentre la ment entorn d'un punt de mira diferent del comú, i aleshores el dany minva o es paralitza. Amb tant de desengany, la mirada s'ofusca i la vista es capgira.

PUGNA

He de recobrar forces per a quan vinga el fred
i fer provisió d'anhels contra el desfici.
Gaudiré d'una treva, si l'hivern m'ho permet,
per discernir els límits del real i el fictici.
Ho tinc com a apotegma: qui guarda sempre té.
I aquest secret a crits que va de boca en boca
és un vestigi arcaic que no s'ha fet malbé
a pesar dels costums que el temps present revoca.
El dubte i la certesa pugnen per un espai
—antic antagonisme entre dos pols contraris—,
breguen contra rellotge, no tenen mai horaris,
i nien en un cor que bat més fort que mai.

PERSEVERANÇA

Per més que vaig i vinc, sempre em quede i no fuig.
Plantar cara a la vida és un noble objectiu,
i una estúpida audàcia gastar l'últim cartutx;
però hi ha un déu fatxenda que em mira i em somriu
i, després, em recorda que no sóc més que un punt
perdut en el planeta. Jo li done les gràcies
perquè en els temps que corren són tantes les fal·làcies
que suportem pertot, que no pots, en conjunt,
confiar en ningú. No obstant, ací em teniu:
cansat i brut i, en canvi, en eterna insistència,
sense guillar d'enlloc, fent acte de presència
en tot moment i arreu, com el millor actiu.

PROCÉS

Els tràmits ordinaris ben sovint desemboquen
en un estat de setge: la regla confirmada.
Rere de cada afer hi ha signes que provoquen
un camí de retorn, l'anada i la tornada
del trasllat persistent que travessa la vida
sense descans ni pausa. És així com em sent
en els moments més baixos. No hi veig una altra eixida
que obturar els conductes d'aquest ensopiment.
I llavors cloc els ulls, i es fon de mica en mica
el glaç de la basarda que se m'allotja al pit,
i després m'erigesc en un déu que somica
i gemega de ràbia per un vers mai no escrit.

CRONOS

Si aquest canvi perpetu el veig cada segon,
què s'ha fet d'aquells dies remots de la infantesa?,
què queda encara en peu d'aquell temps que respon
a una imatge borrosa, estèril i incompresa?
No estic massa segur si és el món qui transmuta
o per contra sóc jo, o som tots dos alhora,
però estic convençut que qui du la batuta
en el concert global és el pacte a deshora
que representa el temps. Aquesta concurrència
de voluntats adverses en un punt definit
dels nostres sentiments. Ho sé per experiència.
Ho duc gravat a foc al cos i a l'esperit.